

ELS QUE NO PERTANYEN

Gerard Gil

Per la present, el sotasignant
certifica que ha signat a sota.

Es pot tenir una vida plena sent un gat.

És necessari emprendre accions que ens facin por.

Les grans fites són desgràcies viscudes com a reptes.

Una part important de la vida consisteix a fer
coses que només un pot fer.

Existeix una màquina del temps molt assequible
anomenada consciència.

Els hipotètics inconvenients del futur
de vegades aconseguixen viatjar en el temps
i arruïnar un present sense tares.

A l'angoixa li encanta actuar des del futur.

Allò que al realista li sembla el curs natural de les coses,
a l'idealista acostuma a semblar-li un camí
plagat de concessions humiliants.

Jo era les meves idees, fins que els meus actes
les van desvirtuar.

Els arguments racionals no serveixen de res en
discussions amb individus regits pel mecanisme
"jo ho vaig passar malament, per tant tinc raó".

Una de les fonts inesgotables i més comunes de confort i estupidesa radica a creure que allò nostre és el millor.
Per què és el millor? Perquè és nostre.

El verí que escup un idealista
és el més corrosiu de tots.

La vanitat aconsegueix, sovint, que la gent se superi.

No importa l'impossible que sigui l'ideal,
sinó en quina direcció estira de la realitat.

Aprendre concerneix als nostres actes.
Canviar, al nostre ésser.

Simplificar és el més complex.

De vegades dediquem anys a clavar alegrement fulles de doble tall en les parets de la nostra habitació.

Tots som imbècils en un moment o altre del dia.
Alguns fins i tot en més.

La matèria té més imaginació
que molts homes.

Tenir identitat és ser idèntic,
idèntic al que té identitat.

El "fer com si" és una de les eines més eficaces
per fer que la imaginació
es torni palpable.

No existeix res més bell que.

Quan es decideix creure en l'impossible,
l'impossible acaba per existir.
Però si l'impossible s'enfonsa,
tornar a creure en allò possible resulta molt dur.

El més real és allò que segueix allà
quan un deixa de creure-hi.

Al bar de les divorciades no hi ha contes de fades.

La fascinació que exerceix un ritual pot ofuscar
completament la total estupidesa de la seva essència.

Ahir vaig somiar que era una ciutat.

No es recorda a ningú pel que ha fet
en els seus somnis.

No hi ha res mort a l'univers.
Fins i tot les pedres canten.

No és que els àtoms no pensin, és que no tenen braços,
ni cames, ni els interessa el futbol.

Espero que alguna cosa em digui algú.

La poesia existeix malgrat les paraules.

Les paraules poden ser un pont o un parany.

Tenir paraules per a tots els pensaments pot veure's com una gran fita o com una gran limitació.

Els sentiments poden apuntar en moltes direccions alhora.
Les expressions de sentiments acostumen a apuntar en una sola direcció.

Oh no! Línies rectes!

Per ser estret de mires n'hi ha prou amb creure que el que apareix per televisió guarda alguna proporció amb el que hi ha al món.

Ahir vaig veure un home que llegia dissimuladament un diari, cobrint-lo amb una revista pornogràfica.

La *psique* és una pantalla de quatre dimensions en la qual es projecta alguna cosa que té moltes més.

Hi ha catedrals de cristall que ballen amb cada respiració nostra.

Tots els pensaments que mereixen la pena descansen sobre una negació, una cosa de la que no sabem exactament què és, però sí què no és.
Cercles que no es tanquen.

A l'escala de les galàxies i a la dels àtoms tot és meravellós, però, ves per on, vivim en una escala intermèdia.

Assumir que alguna cosa sigui perfecta és una imperfecció.

El somni és una de les frontisses
entre el temps i l'eternitat.

L'etern es cola en l'existència
gràcies a la tossuderia d'uns pocs.

L'etern no només perdura en el temps,
sinó que és fora del temps.

Cada cop caben més temps en un ara.

Totes les explicacions finalistes
de l'univers són incompletes.
Obliden el que és al marge del temps.

El que alguns consideren sobrenatural,
per a d'altres és intranatural. Existeix una gran diferència
entre estar sobre l'abisme i ser l'abisme.

Creure és crear.

Ens movem a velocitats vertiginoses per un espai replet d'estels i galàxies, a lloms d'un fràgil planeta en el qual, contra tot pronòstic, han aparegut la vida, el pensament i aquesta truita de patates.

Si les religions tenen algun pes, li deuen a l'enorme desequilibri entre les possibilitats del cos i les de la ment.

Qui no és capaç de riure's d'una imatge sagrada no ha entès res sobre allò sagrat.

El millor regal que pot fer-nos l'intel·lecte és convidar-nos a un ball al que ell no pot assistir.

Hi ha goteres a casa meva
perquè s'ha incendiat el sostre.

Més enllà de l'ús de pentagrames, l'ofici de músic té molt
en comú amb el de mag.

Els savis tenen enveja de la música,
ella està més a prop del No-res.

En l'origen de totes les vibracions, $0=2$.

No són males vibracions, ha passat el metro.

Si es repeteix moltes vegades alguna cosa amb sentit,
acaba per perdre'l.

Si es repeteix moltes vegades alguna cosa sense sentit,
comença a tenir-lo.

De debò he de ser jo tota la vida?
No podria ser un d'aquests que compren caramels?

Això que alguns anomenen Déu
pensa a través de nosaltres.

Déu és qualsevol que sigui capaç de ser el que mira
i el que és mirat, ser objecte i subjecte alhora.

Estem lligats als déus,
alguns d'esquena i altres de cara.

Els dies són un sol moment
desplegat en postals d'un remot país.

L'home habita entre dos temps. En un, envelleix i mor.
En l'altre, qui mor és el propi temps.

La consciència i el temps tenen el privilegi de poder viatjar a la velocitat de la llum sense desintegrar-se.

Cap de nosaltres entén què és la llum,
però s'hi està bé, a la platja.

El capvespre és la posada de llarg de les ombres.

Veure com canvia la llum
és veure com es mouen els astres.

La llum no té ombra.

El nas és la part del cos que flaira millor.

Només es mor una vegada a la vida.

En néixer, ens treuen d'una petita cambra.
En morir, ens fiquen en una petita cambra.
Gairebé mai se surt de la primera o s'entra
a la segona per voluntat pròpia.

Si un pensa que morirà en breu,
comença a veure senyals pertot arreu.

Es pot escapar a la mort a través de certa escletxa,
però és molt estreta i no sé si hi passo.

L'amor és el botxí de la mort.

Habito a la vora del mar.
I la vora mai està en el mateix lloc.

La mort és el millor combustible per a la imaginació.

Una cop s'ha mort,
és una estúpidesa romandre en la mort.
Ja tindrem temps, i molt, per a això.

Només existeix una mort, la mort de l'amor.

L'ascetisme és la més refinada forma de covardia.

Només es mor moltes vegades a la vida.

El nas no és la part del cos que flaira millor.

El que no busca la veritat, es menteix a si mateix.
El que la té, es menteix encara més.

Els textos aforístics són
els més perillosament dogmàtics.

Respondre a l'odi amb amor és la més difícil de les
proves. No hi ha parets, però hi ha eco.

Es pot estar més enllà del bé i del mal que neix de les
convencions socials, però existeixen un bé i un mal
diferents, que no tenen a veure amb les convencions
sinó amb l'amor.

El bé i el mal no tenen la mateixa entitat.
El bé és una fràgil construcció de l'amor.
El mal no necessita ser construït,
és simplement l'absència d'amor.

Si un sol home aconsegueix tenir una consciència
universal, el seu assoliment no és propi,
sinó de la naturalesa sencera.

L'amor destrueix la separació entre objecte i subjecte,
d'aquí la seva estranya relació amb el desig,
que necessita de la separació, de l'altre.

El sexe és la forma més avançada de comunicació.

En el sexe, les lleis de l'aritmètica perden la seva validesa.

De vegades, $2=4$

En el pitjor dels casos, $2=3$

De vegades, $2=1$

El major interès dels miralls radica en que permet que els
subjectes es vegin com a objectes.

Vull saber què vull.

Vull saber que vull.

Som infinitament improbables.
Tenim bons motius per estar de celebració.

Voldria besar-te des de dins.

Si de debò vols saber de què va tot això,
pregunta per la vella de les bosses de plàstic.